

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 39.

Trettende Session.

12te Møde.

Tredagen den 18de October Kl. 1.

(Fortsat.)

Indenrigsministeren (fortsat): Jeg kan ikke i mindste Maade drage i Tvivl, at Rigsdagen, der selv har fremkaldt dette Lovforslag, nu vil undergive dets Enkeltheder den nøjagtige Prøvelse, som det fortjener, og som mulig kan faae Indflydelse paa Bevillingen, og jeg finder det derfor aldeles unødvendigt paa dette Standpunkt at sige Mere til Forsvar for Sagens principielle Side.

Fsberning: Saavidt jeg kan skjønne, er Forslaget saaledes, som det nu ligger for os, ganske simpelt; jeg kan ikke see Andet, end at vi aldrig have seet det klarere og hensigtsmæssigere fremsat. Det, der er Hovedspørgsmaalet, og det, som i Grunden skal afgjøre, om vi skulle gaae videre eller ikke, det er, om Indseiling kan holdes vedlige uden ganske overordentlige Udgifter. Naar Trangen derfor ikke er meget stor, saa er det et Spørgsmaal, om man skal gaae hurtigt videre, eller om man ikke hellere skalde afvente og see, hvorledes det hænger sammen med denne Tilstand, da vi aldrig have seet noget klart derom. Jeg frygter for, at det ærede Medlem her bagved (Thune) har søgt at friste Thinget ind paa Selvvirksomhed for Statens Regning. Han har stillet op for os som et Mønster, hvad der er steet ligeoverfor; men det forekommer mig, at han forglemt at sammenstille, hvad vore Gjenboer have gjort med egne Midler, og hvad vi have forsvøgt

at gjøre ved egne Midler, og at Forskjellen ligger i, at vi her bestandig have ventet paa, at Staten skulde gjøre det, medens man i det mindre rige Land har vidst, at der skulde Selvvirksomhed til; man har efter hans Beskrivelse derom gjort store Ting, medens vi i vort Land, hvor der skal være større Formuenhed og større Omfætning, ja, som endogsaa er en af Østersjøens største Handelspladser, savne de væsentligste Betingelser i den her omhandlede Retning; men han burde, som sagt, have bemærket, at det var steet ved egne Midler, og derfor ikke bebreide Staten her, at den ikke har gjort nok. Staten har hos os vækket den private Foretagelsesaaand derved, at den har viist sig altsfor meget paa rede Haand til at arbejde med; jeg tør næsten sige, at det ærede Medlem havde Ophalingsboksen i Helsingør i Tankerne. — Jeg troer nu, at selv om vi kunne give den Sum, som her forlanges, saa skulle vi dog ikke gjøre det for egen Regning; thi gif vi først dertil, saa seer jeg ikke, hvorfor ikke Kjøbenhavn skulde kunne forlange noget Bignende af os. Jeg maa paa det Bestemteste protestere derimod; og hvis den ærede Ministers Udtalelser, — som jeg forresten skal billige, forsaavidt at der paa hviler os en morast Forpligtelse til i et vist Omfang at fyldestgjøre Seilsadens Sikkerhed, — dersom disse Udtalelser skulde gaae saavidt, at han meente, at Staten i det Hele har gjort for Lidet i denne Retning og skulde være beredt paa større Foretagender, saa troer jeg, at han har Uret i at lade slige Udtalelser komme fra Regjeringens Side; derved svækkes den egentlige Drift hos Undersaatterne, og istedetfor at komme til at gjøre Staten rig og kraftig,